

Han piner mig ved sin Usselhed, den, han allerede præsenterer for mig om Morgen. Saa styrter han af Sted i Følge med en Flok Ligestillede til Kommuneskolen tæt ved. Saa grimme som han er de andre paa ingen Maade, men alle mangler de den Sorgløshed og Livsglæde, der er Barnealderens aller største Ynde. Disse Børn ser gammelagtige, triste og forkomne ud.

Deres magre Ansigter melder om en Sult, der aldrig stilles. Selv i deres urolige Søvn om Natten, naar Pjalterne ikke beskytter dem mod Kulden, er den til Stede; den vækker dem om Morgen, følger dem til Skole, genfindes paa Bøgernes Blade og paa den sorte Tavle over Kathederet, og slipper dem ikke, naar de atter gaar tilbage til deres kolde fattige Hjem, hvor ingen Middagsmad venter. Nogle Stykker af dem faar vel nok Mad paa Skolen, men de, der skal nøjes med Duften af det, de andre spiser

En Eftermiddag kunde jeg ikke udholde at blive siddende i min lune Stue, mens den stakkels lille Abekattedreng stod lige over for mig i en forrygende Snestorm og knagfrøs. Jeg løb over til ham og gav mig i Snak med ham. Jeg vidste forud, at han vilde fortælle mig den gamle Historie om en unaturlig Moder, der havde forbudt ham at komme hjem, før han havde solgt sin Kurv ud.

Det gjorde han ogsaa troligt. Om han løj eller talte Sandhed, véd jeg ikke, men mig var det en Lidelse at se dette usle Barns forkuede udtærede Ansigt paa nært Hold. Jeg maatte købe mig fri for ham for den Dag.

Men han vender stadigt tilbage, og en Mængde andre med ham; der bliver mange at købe sig fri for, og dog maa det gøres. Disse Børn maa ikke sulte, som de gør nu. Lad dem faa Mad i det mindste én Gang om Dagen, saa bliver der da én Time lys og fri for Pine af de fire og tyve, som Døgnnet rummer. Og det haarde og hadske, som undertiden kan findes hos Fattigfolks Børn, vil forsvinde, naar de mærker, at der er Mennesker, som mener dem det godt.

Jeg beder saa mindeligt for de sultne Skolebørn: giv dem Mad. Send lidt Penge til en af Skoledirektørerne eller til dette Blads Redaktion. Har jeg evnet at interessere en Smule med disse Smaafotografier fra mit Vindu, saa lad det blive min kongelige Belønning, at et sultent Barn bliver mættet!

Langs ad Chausséen ligger to alenhøje Volde af Sne; midt imellem dem er Vejen knitrende blank, frossen og glat. Stræng og ubarmhjertig kold, uden Spor af Læ, ligger hele Landskabet. En Flok Spurve sidder ved Kanten og pikker i den haarde, frosne Jord, der bogstaveligt ikke har Fugls Føde tilovers for dem. Ogsaa de lider Nød! Himlens vingede Proletariat styrter sig graadigt over Hestenes jordiske Efterladenskaber, men heller ikke der kan de nøjsomme Stakler finde saa meget, at de kan stille deres Sult.

Vi, der nødtigt vil savne deres muntre Sang om Sommeren, tør vi roligt udsætte dem for at omkomme af Sult i den barske Vinter? Der kræves jo saa lidt for at hindre det. En Smule Krummer eller Affald paa Gesimsen udenfor Deres Vindu, det er nok! Og oved i Købet faar De til Gengæld et glad Pip til Tak for Mad som første

Morgenhilsen ind i deres Stuer. — — Glem nu ikke at mætte de smaa sultne Munde!

Fru Johanne Meyer!

Det er en sjælden Ære, De har vist min Anmeldelse af „Sonja Kovalevsky“ i „Tidens Strøm“ ved at gøre den til Genstand for en saa udførlig Omtale; det vil forhaabenlig yderligere bidrage til, at Fru Lefflers udmærkede Bog bliver læst af alle aandeligt interesserede Kvinder i Danmark. Særlig mærkelig for Venner af „Kvindesagen“ er den, ogsaa af Dem citerede Udtalelse, der ender med disse Ord: „*Det er denne Konflikt, som til en vis Grad maa dræbe alle Kvinder, som hengiver sig til en intellektuel produktiv Virksomhed, og det er maaske den stærkeste Indvending, som kan gøres, mod at udvikle disse Anlæg hos Kvinderne, at det sætter hende ud af Stand til helt at gaa op i et Kærlighedsforhold.*“

Disse Ord faar en særegen Vægt i Fru Lefflers Mund, naar hun her i denne, hendes sidste Bog, udtaler dem som sin Livserfaring, den, hun atter har faaet bekræftet ved Matematikeren Fru Kovalevskys kranke Lykke i Kærlighed. De finder en saadan Anskuelse „oprørende“. Men hvorfor er den mere oprørende end Deres egen? Paa den ene Side har vi Forfatterinden til „Sande Kvinder“, til „Kvindelighed og Erotik“, til „Sonja Kovalevsky“ og mange andre Bøger; hun har ført et stærkt og rigt Liv, og døde som Hertuginde af Cajanello, hun mener nu dette; paa den anden Redaktøren af „Hvad vi vil“, som altid har kæmpet for at vinde Klarhed over sig selv og sit Køns Bestemmelse og rette Plads i Samfundet og Ægteskabet. Den ene er kommen til et Resultat, den anden til et andet, jeg ser ikke noget oprørende deri, saa meget mindre, som jeg hos begge føler det varme Hjerteslag af „das ewig weibliche“.

Ærbødigst

Jacob Marstrand.

Vi kan forstaa, at det er med en vis triumferende Følelse, Hr. Jacob Marstrand har fremhævet foranstaaendv Ord af Fru Leffler, men endskønt vi selvfølgelig betragter Forfatterinden som en udmærket Kvinde, som Kvindesagens Venner maa være uhyre taknemlig, saa mener vi dog, at denne hendes Opfattelse er grundfalsk. Det er en farlig Udtalelse, thi den har et Skin af Sandhed i sig for dem, der kun ser Overfladen af Kvindebevægelsen.

Det er en Virkning, der er fremme i Øjeblikket, men Aarsagen ser de fleste ikke, og at det ikke behøver at være saaledes, det var det, vi beviste i vor foregaaende Artikel. — Giv Kvinden den fulde Ret som Menneske og Borger, og vi vil sikkert gøre andre Erfaringer, men den Side af min Artikel gør Hr. Marstrand mig ikke den Ære at besvare.

Johanne Meyer.

Julebog for Fredsvenner.

I Aar igen møder Fredsvennerne med en indholdsrig Julebog. Er der nogen Tid i Aarets Løb, da Folk er modtagelige for Fredstanker, maa det være i den dejlige

Juletid, og Fredsvennerne har saaledes med Skønsomhed valgt Saatiden for deres store og smukke Tanker. Ethvert Hus burde i Grunden eje denne lille Bog, thi den er ikke blot underholdende, men ogsaa virkelig oplysende.

Den begynder med Aarets Begivenheder, hvori Hr. Poul Sveistrup giver en livlig Beretning om Fredssagens Fremgang og den Sympati, der er vunden for Voldgiftstanken. Den giver Interesse og Lyst til selv at tage aktiv Del i denne for Menneskehedens Vel saa store Sag.

Stortingsmand Ullmann, som er kendt og afholdt her i Danmark og næst efter Bj. Bjørnson vor bedste Taler for Fredssagen, har givet et værdifuldt Bidrag til Julebogen. „Det maa dog være dejlige Minder“ af Baroness von Suttner stiller os Krigens Afskyelighed levende for Øje. Desuden indeholder Bogen Smaating af flere Forfattere, og Digte af Alfred Ipsen og S. Schandorph forhøjer i væsenlig Grad Bogens Værdi, som vi paa det bedste anbefaler „Hvad vi vil“s Læsere som en passende Julegave baade for Gamle og Unge.

Bogen er udkommen paa Jul. Gjellerups Forlag. J. M.

En sandfærdig Julehistorie.

Pennetegning.

Hedehuset, den yderste Thule,
i December 1887.

Min kære gamle Veninde!

Du maa og du skal komme herover i Julen! Gaa nu pænt hen og pak din Kuffert og vær smuk lydig mod din gamle Elev; hører du, ingen Indvendinger! Kender du dine egne Ord? Aa, hvor godt husker jeg ikke, naar du paatog dig din alvorlige Mine og truende hævede Pegefingern; god og kær var du dog alligevel, og du véd ogsaa nok, din Opdragelsesmetode var den rette. Men desuagtet er jeg maaske nu ved at begaa en Dumhed, og jeg maa have dig hos mig, dog, det kan vi nærmere tales ved om. Vi skal have en meget selskabelig Jul. Ja, du, vi skal endogsaa have Maskerade; tænk dig, Maskerade herovre paa Heden! Jeg venter dig Juleaftensdag med det gennemgaaende Tog fra København. Vognen med de to Gule — dine Yndlingsheste — skal være ved Stationen. Din hengivne

Else.

„Herregud, hvad er nu det for Dumheder; kan jeg gamle Menneske ikke faa Lov at sidde i Ro i min lune Stue,“ sagde Frøken Kamp, der i Parentes bemærket slet ikke var gammel; hun læste Brevet endnu en Gang og lagde det hovedrystende paa Bordet.

Frøken Kamp havde tidligere været Lærerinde, nu havde hun arvet en lille Formue efter sine Forældre, hvis eneste Barn hun var, og boede i en hyggelig Lejlighed i en af Københavns Forstæder.

Hun var femogfyrretyve Aar gammel og stod ganske alene i Verden, det vil sige med Hensyn til Familie; Venner havde hun nok af, thi hvem hun kom i Berøring med, holdt af hende. Navnlig Unge, for det var ikke sjældent, hun med virksom Haand greb ind, naar Forældrene vilde sætte sig imod deres lille Datters Kærlighed eller vilde tvinge